

Lê Nguyễn Hiệp

Ông Năm Mê Cờ

Tiếng ồn ào của nhóm người đánh cờ vang lên từng chập. Từ đằng xa du khách đến chơi khu Phước Lộc Thọ đã nghe thấy tiếng náo nhiệt, một số người không khỏi tò mò ghé lại thăm coi. Từng cặp ngồi trước bàn cờ để dưới mặt đất, người thì đứng kẻ thì ngồi chồm hòm, ước ra cũng phải hơn sáu hay bảy bàn cờ, có nhiều người ngồi phía ngoài ngó vô hoặc ngửa tay chỉ trỏ.

- Đi pháo lên cha nội.
- Thôi đi cha biết mẹ gì mà xía cái họng vào, bộ hông thấy con xa đứng rần rần trước mặt hay sao tía.
- Mẹ cha nội này suy nghĩ gì mà chậm rì đến phát tức.
- Kệ tía tui ông ui! Câm cái họng lại cho tui nhờ.

Còn bàn cờ bên kia bỗng nhiên giọng hát oanh vàng the thé của ai đó vang lên từng hồi, lại còn điệu bộ ngân nga nữa chứ.

- Thôi nín đi cha tướng hết quân rồi còn chơi nữa chi, tang tang tình tang.

Ông già dựa theo âm điệu của bài hát “thôi nín đi em lệ đậm vai rồi”. Sau đó đổi tông bài khác ngang xương như đâm vào lỗ tai người bên cạnh. Chỉ cần nghe ông già rình rang ca đã thấy ứa máu nóng lên mặt rồi, muốn xóa bàn cờ làm lại bàn mới trả thù.

- Ai đang đi trên cầu bông rút xuống sông ướt cái quần ni lông. Dzô đây em rùi trời khuya tui sẽ đưa em dzề. Nghe Ông già đôi tông ứa gan hết sức, chẳng lẽ lấy bàn cờ gỗ đập lên đầu ông.

Bất thành linh giọng vọng cổ đậm hơi vang lên như muốn chọc quê kẻ bí nước cờ.

- Tôi đã bảo em đừng có tắm sông tắm suối mà em cứ tắm sông tắm suối để cho con cá lòng tong nó ...ư...ư...ư...ư...

Đang hứng chí ca vọng cổ bỗng phụt một cái giọng tắt ngúm.

- Chiêu tướng.

- Đ.M. tướng hồng có đường chạy nữa rùi ngời đỏ mà ca tía ời.

Người ca vọng cổ mặt xù xuống như cái bánh bao chiều.

Đủ thứ tạp âm vang lên. Thế giới của những tiên ông qui tụ lại sau một ngày làm việc cực nhọc như trâu bò ở xứ Mỹ này. Bill biếc ngập lên tới tận cổ thiếu điều muốn cắt lòi cái cuống họng. Nó không những là thế giới của những người trẻ hoặc sồn sồn, mà còn của các cụ già như ông Năm.

Ông Năm đứng châu rìa bên ngoài coi các tiên ông thi thố tài năng, không phân biệt già trẻ lớn bé, từ chú nhỏ cho đến ông già 80 tuổi. Thịnh thoảng có những bàn cờ chơi cá độ rất hấp dẫn, những người châu rìa ở ngoài không được lên tiếng chỉ trỏ. Cờ tướng là môn giải trí nghệ thuật để tiêu khiển nhưng cũng đã làm phiền lòng không ít một số bà vợ, một số bà vợ có những đáng mày râu ham mê cờ tướng suốt ngày chỉ ở ngoài tiệm cà phê đánh cờ thì râu muốn chết.

Có một vài bà vợ rất dễ thương, tuần nào cũng theo chồng từ vùng xa nghe nói đâu tận mãi trên Los lái xe xuống để chồng đánh cờ còn bà thì thùng thẳng đi vào Phước Lộc Thọ ghé mắt coi nữ trang hột soàn cho đã thèm, có những gần 200 tiệm vàng tha hồ cho bà ngó lác con mắt. Đi một vòng đã đời con mắt xong bà ngoe nguẩy trở lại.

- Anh đói không em mua thức ăn cho anh nghe.

Trời nghe sao mà lọt lỗ ráy mà mát cái ruột quá chừng chừng, anh chồng quay lại nựng yêu.

- Em mua cho anh ỏ tay cầm với ly cà phê sữa đá.

Họa hoàn lắm mới có bà chiều chồng như thế, có bà bị bắt buộc ngồi đợi ngoài xe cả mấy tiếng đồng hồ cho ông chồng chơi vài ván cờ, nếu không thì ông đánh cho bỏ mẹ, ông đang bực vì bị thua mấy ván cờ liên tiếp, ông có lẽ thuộc vào loại thích đánh võ mồm hơn đánh cờ. Ông ưa chửi thề liên tu bất tận, ông chửi nghe ngọt sớt như đường phèn, người khó tính đến mấy cũng phải bật ra cười.

- Ôi giờ ơi Đ.M. mày bố cho mày đi tàu suốt, con ơi.

- Con đánh như thế thì bố cho con khóc bằng tiếng Tây luôn.

- Đ.M. bố cho con mơ mơ màng màng, chết con ngựa rồi, thịt ngựa của con ăn sao mà béo bổ quá.

Ông đưa con ngựa lên mũi hít hà một cách khoái trá trông mặt ông lúc này không có cảm tình một chút nào hết, nhìn dễ mất lòng nhau hết sức. Ông lên tông xuống tông trầm bổng một hồi, bản nhạc không tên do ông sáng tác được ông lập đi lập lại nhiều lần định thủ chỉ cần nghe mấy điệu ai oán này đã cảm thấy mất tinh thần thua ván cờ rồi còn sức đâu mà đánh.

Mỗi người mỗi tính và mỗi người một hoàn cảnh riêng biệt, ông Năm biết rất rõ từng người. Tính tình người thể hiện qua cách đánh cờ.

Ông Năm mắc cười nhất anh chàng “Tur Dế Cơm”, bàn cờ vừa bắt đầu là Tur Dế Cơm như con dế bị ngoáy lỗ mũi bởi sợi tóc sớt qua sớt lại, nhột quá cất tiếng “réc réc” nghe thánh thót sóc lên tới tận óc, tới cuối bàn thì Tur Dế Cơm mệt quá chỉ còn cất được tiếng gáy nhất gừng cầm chừng “rẹt ... rẹt ... rẹt...t” sau đó tắt ngúm. Bởi vậy ông có biệt hiệu là “Tur Dế Cơm” cũng vì cái tật gáy không bỏ.

Có câu chuyện hơi lạ. Một bà vợ Mỹ trắng lái xe thả ông chồng ở khu chơi cờ rồi hẹn đúng 3 tiếng đồng hồ sau sẽ lại đón. Đúng là vợ Mỹ có khác đúng bong 3 giờ bà vợ đến đón, ông chồng dù đang dở đánh ván cờ cũng phải hậm hực bỏ đi về. Không về thì bà vợ tương như Sumo sẽ đè ông bẹp dí trên giường, chắc ngạt thở quá không qua nổi 3 cái đập tay xuống sàn của trọng tài. Ông tâm sự, bà vợ Mỹ của ông vậy mà biết điều lâu lâu thả chuồng cho ông đi đánh cờ. Bởi vì mỗi lần đi đánh cờ về ông sung sức mạnh bạo hẳn ra, đánh cờ người ông khỏi cần uống thuốc Viagra.

Đánh cờ không chỉ có những người Việt mà còn cả anh chàng Mỹ trắng lạc loài không biết học được từ đâu tự nhiên đam mê mẩn môn cờ tướng, thỉnh thoảng thấy lái xe từ trên Los xuống chơi. Mỗi lần thấy anh chàng xuống là ông Năm vội vã kiếm người đánh cờ với anh chàng cho vui. Anh chàng đánh khá hay nhưng kẹt cái mỗi nước đi của anh chàng phải đợi đến chừng 5 phút. Nhưng cũng không lâu bằng ông Hai Móm, nổi tiếng là đi cờ rất lâu chắc cũng phải mất cỡ chừng 10 phút ông mới nhắc được một con cờ, nhiều người đầu hàng và chịu thua cờ để cho mất quân vì bàn cờ kéo dài quá lâu tới hơn 2 tiếng đồng hồ, ngồi ê cả đít. Cái này thì hê hê đến tiên ông đánh cờ cũng phải bái phục, ông Năm hay đưa đón điều cợt như thế.

Có anh chàng trẻ mê đánh cờ đến nỗi thay vì chở đồ đi giao bàn ghế cho khách hàng, mà dẫn lối qui đưa đường lại chạy ngay vào khu đánh cờ này làm vài bàn cho đến tối mịt mới trở lại tiệm. Mê cờ dữ ả nghe. Vợ bíp lia lia không thèm trả lời. Ván cờ đang gay cấn thì có dao kè cổ cũng coi như pha. Ông Năm ở vùng này đã lâu nên nhiều chuyện xảy ra không biết cũng không được. Cặp vợ chồng trẻ ly dị vì ông chồng mê đánh cờ quá quên cả con cái quên cả những bữa ăn tối. Cờ tướng chẳng lẽ lại có ma lực dữ thần vậy sao khiến chàng mê cờ còn hơn mê gái. Thì cũng cậu trẻ khác nữa, ông Năm khuyên đi về ngay vì vợ ở nhà “bíp” quá trời, mới đầu anh chàng còn làm

mặt dữ nhất định không về bà vợ ra tối hậu thư đòi ly dị, anh chàng mới chịu êm re hồng dám đánh cò mỗi ngày nữa. Chính bản thân ông lúc trước cũng bị bà vợ cần nần, nhiều lúc thấy nhó bàn cò, bèn nói với vợ đi ra ngoài mua đồ ăn cho vợ thay vì nửa tiếng ông kéo dài đến hơn 3 tiếng đồng hồ, thiệt tình ông đã già mà còn biết sạo quá chừng.

- Ở trong nhà người ông nó cứ rần rần nóng ran lên chịu hồng nổi như bị kiến cắn, ra ngoài một chút ngó bàn cò rồi về nhà bị vợ chửi cũng thoải mái hết bệnh được một chút, nếu không chắc chết quá à nghe. Ông vừa cười hê hê vừa kể cho đám trẻ nghe.

- Con cũng vậy nghe bố. Ở nhà mà cứ nghĩ tới bàn cò tướng, đi ra đi vô thấy thời gian sao ôi nó quá dài, con bèn nói bà xã anh đi ra tiệm sách nửa tiếng rồi về ngay, con nói sạo tỉnh queo, ra khỏi nhà là đến thẳng ngay bàn cò tướng làm bốn năm ván đến hơn bốn tiếng đồng hồ, về đến nhà thấy bà xã mặt xỉ một đồng, hỏi gì cũng không thềm nói.

- Chú dzậy mà giống tui ở cái nước sạo. Ha ha (tới đây ông Năm không nhịn được cười). Rồi sao nữa chú kể tiếp cho bà con nghe coi.

- Thì làm sao nữa bố, con thề thốt là lần sau không dám đi chơi nữa đâu. Vậy mà tháng sau lừa cho bà xã quên con lại mừng cũ soạn lại.

- Coi bộ hấp dẫn ta ời. Ông Năm thúc dục.

- Nhiều lần như thế bà xã không nói, cuối cùng một đêm nghe bà xã khóc thút thít.

- Anh ở lại với hai thằng con trai, còn em với đứa con gái út lên ở với ông bà ngoại.

-Tới đây con nghe chơi với, bố biết con làm sao không.

- Chú làm sao, kể thì kể đại đi còn bày đặt ngắt ngang hông tui nghe muốn ứ hơi.

- Nói thật bố đừng cười nhé, con ngồi lên nắm tay bà xã xin lỗi thật lòng

nước mắt rơm rớm, bởi vậy bố thấy dạo này con ít đến chơi cờ là vì vậy.

- Trời!!! tưởng chuyện gì gay gắt, làm tui mất công vạch lỗ tai lắng nghe.

Ông Năm làm bầm chửi thề.

Lâu lâu có mấy tay chuyên nghiên cứu cờ thế bày bàn ra để dụ các con mới ngây thơ tưởng dễ ăn, người phá có thể chọn đi trước hay đi sau. Một lần thử phá là 5 đồng. Nghề này làm ăn không khấm khá vì đa số bà con ra đây đánh cờ để giải sầu.

Ông Năm không nhớ đã biết đánh cờ tướng từ lúc nào, nhưng ông vẫn còn nhớ như in thời ông vào khoảng 9 hay 10 tuổi gì đó, mỗi lần ông muốn đánh cờ với đứa trẻ trong xóm bị nó ép phải đưa cho nó kẹo bánh trước thì nó mới chịu đánh gọi là tiền ra mắt sư phụ, nó chấp ông một con xe mà vẫn giết được ông như giết nhái. Càng thua thì càng hậm hực ông đã tốn khá bộn bánh kẹo cho nó. Ông hay ghé vào xóm lao động để xem những người chạy xe thổ mộ hoặc xe ba gác đánh cờ trong lúc họ rảnh rỗi không có khách. Ông chỉ có một thể ra quân bất kỳ là đi trước hay đi sau là vào pháo đầu, sau này khi đi sâu vào nghiên cứu cờ tướng ông mới biết thể này có rất nhiều cách biến hóa, như trực xa phá hoành xa, trực xa phá trực xa, vân vân , ôi thôi có đủ các thể kỳ bí của các danh thủ để lại đọc muốn điên cái đầu. Cái gì mà Quách Trung Bí kỳ thư! ông cũng đã từng ghé mắt qua.

Những năm đầu tiên đến Mỹ vì bận sinh kế nên ông cũng quên lãng cái thú đánh cờ tướng, cho đến mấy năm về trước ông đọc trên báo có đăng tờ thông cáo tranh giải vô địch cờ tướng của anh em sinh viên tổ chức, ông cũng tập tễnh ghi tên dự đấu, kết quả ông đã bị loại ngay ra khỏi vòng sơ kết, ông mới biết là có rất nhiều cao thủ cờ tướng ở bên Mỹ. Sau này cuối tuần ông thường đến tiệm cà phê Trang hay cà phê Tao Nhân để có bạn đánh cờ, đồng thời tìm tòi sách vở để học thêm các thể đánh, ông đã lên China Town vào các tiệm sách tàu mua được cuốn binh phong mã phá pháo đầu của tác giả

Vương Gia Lương, cuốn này dạy cách ra quân đi hậu với hai con mã dương lên ở đường 3 và 7 có thể phá được thế trận pháo đầu rất công hiệu. Ông không dừng lại ở đây, cũng tìm tòi thêm các thế đánh khác như tiên ông chỉ lộ, mã đi tiên, mã quì lên tượng, pháo giác sĩ, pháo quá cung, quì bồi pháo, sĩ đi tiên, nghịch pháo thủ, phản cung mã, pháo lên hà, pháo lui, tọa tâm pháo, đơn đề mã. Hiện tại ông sưu tập được hơn bốn chục cuốn sách viết bởi các Grand Master Việt Nam và Trung Hoa như Mai Thanh Minh, Lê Thiên Vị, Phạm Tấn Hòa, Lý Chí Hải, Lã Khâm, Dương Quan Lân. Học được thế nào ông lại ra Phước Lộc Thọ để áp dụng, ở đây nổi tiếng có ông Ba là cao thủ chấp ông một mã 3 tiên mà cũng giết ông như giết ngoé thật nhẹ nhàng, ông Ba còn có gan chấp một người thuộc loại trung bình một con xe, nhìn ông đi những quân cờ xuyên qua xuyên lại thấy chóng mặt. Ván đấu ngoạn mục nhất khi ông Ba chỉ còn một con mã, mà ông khéo dụ vẫn ăn bên đối phương xa pháo mã đầy đủ.

Bẵng đi một thời gian vì bị bệnh ông Năm tạm quên không đi ra ngoài đánh cờ nữa. Nếu ai mà thích đánh cờ sẽ thông cảm cho cái nổi bức rức của ông Năm vì không còn được chơi cờ nữa. Trong một lúc dạo chơi trên mạng lưới ông tình cờ vào được một trang web có giới thiệu về cách chơi cờ trên mạng với bất cứ ai trên thế giới, ông tò mò ghé vào thì thấy từng bàn cờ được bày ra trước mắt, nỗi vui của ông không biết kể sao cho hết, vậy là ông khỏi phải đi ra ngoài mà vẫn có thể rũ các tay đánh cờ khác. Kể ra mạng lưới này cũng hay. Cách đây mấy chục năm để thử nước cờ mới của mình các danh thủ đã phải mất rất nhiều thời gian có khi cả tháng hay cả năm. Nhờ sự tiến bộ của kỹ thuật ngày nay người ta không cần phải đi từ làng này qua làng khác để thách đấu, một ngón cờ hay và mới có thể truyền đi khắp thế giới trong vòng một ngày.

Dù có web đánh cờ tướng ông Năm vẫn thấy nhớ nhóm đánh cờ ở đằng sau

chợ 99 Ranch Market bây giờ là Á Đông. Ngồi trước màn ảnh nhỏ không sao hưởng hết được cái thú đánh cờ có một đám đông người bu quanh để coi ké, nó sống động, nó ồn ào náo nhiệt, nó tạp nham đủ loại người, khiến cho tuổi già của ông bớt đi nỗi buồn nhớ quê hương, ngồi đây đánh cờ không khác chi được ở bên Việt Nam. Đánh cờ ngoài trời tiếp xúc với người bằng xương bằng thịt lại còn được thở không khí trong lành mát mẻ, còn chi thú vị bằng. Không biết ai là người đầu tiên bắt đầu chơi cờ ở trước cổng Phước Lộc Thọ, hình như khoảng vào năm 1996 hay 1997 chi đó, khi ông ra đây thấy đã có sẵn một đám đông tụ tập, mới đầu ít sau này số người ghé chơi cờ càng đông, sau đó người manager của Phước Lộc Thọ tìm cách đẩy nhóm này ra khỏi khu cổng Phước Lộc Thọ để khỏi làm cản trở công việc làm ăn, ông Năm dẫn dắt đám người qua khu nhà hàng Hải Dương, ở đây có sự than phiền của các chủ tiệm hàng vì sự ồn ào nên ông Năm lại tìm cách kéo nhóm vào khu thương mại New Saigon, để có nơi chơi cờ lâu dài ông Năm khuyên nhủ mọi người giữ gìn vệ sinh công cộng, bản thân ông Năm hàng ngày dùng chổi để quét rác rưởi. Khu thương mại New Saigon vì ở vị trí thật quá sâu bên trong không tiện đi lại, làm ăn thua lỗ nên người chủ bán cho hãng thầu xây cất để xây hơn bốn chục căn nhà. Nhưng nhóm đánh cờ vẫn bám trụ ở trong cái đình lục giác đằng sau sân đậu xe của chợ Á Đông, vẫn còn nhiều tượng hình nhân chung quanh đình. Có lẽ đây là chủ trương của người chủ mall cố tình để lại cái đình lục giác này cho dân đánh cờ có chỗ tụ tập chẳng? Ông thường là người đến khu đánh cờ sớm nhất vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật, ngồi chờ từng người đến để tán chuyện gẫu, rồi xem đánh cờ, cho đến tối mịt mới về nhà. Có người để nghe ông Năm giải bày tâm sự, có một lon bia cầm tay đủ thấm men say ông nói chuyện rất tếu, đủ mọi thứ chuyện từ bên nhà qua đến bên Mỹ. Dân chơi cờ mặc nhiên coi ông là bố già và kính nể ông. Bởi vậy thỉnh thoảng có những vụ gây lộn do thua cờ ông

đứng ra hòa giải ngay.

- Các chú biết hông, một hôm tui đi ngang qua cái thùng đựng rác bụi ngõ ngõ ngác ngác, có một bà Mỹ đang chạy xe dừng lại dúi vào tay tui 5 đồng rồi bỏ đi một mạch hồng nói một tiếng, có lẽ bà tưởng tui là dân hôm-nét.

- Rồi bố dùng tiền đó làm gì.

- Còn làm gì nữa chẳng lẽ lại đem dục đi, tui ghé dzô tiệm phở làm một bụng no, hê hê.

Nếu không có nhóm đánh cờ để ông giải khuây cuộc đời gần đất xa trời của ông Năm đã gần tám chục chắc hết sức buồn nản. Những ngày bình thường khoảng 3 giờ chiều ông đã bắt đầu trông ngóng các bạn trẻ đi làm về tụ tập lại đình đánh cờ, ông ngồi trông ngóng đám bạn trẻ quen thuộc đến nỗi ông tưởng chừng như những đứa con của ông trở về nhà sau những giờ làm việc mệt nhọc ở hăng. Vắng họ, vắng những tiếng ồn ào như chợ vỡ, thế nào đêm đó ông ngủ cũng không yên giấc, ông mua một số bàn cờ để sẵn, ai hỏi mượn là sẵn sàng đưa cho họ liền, ông thêm nhìn họ vui đánh cờ để ông giải sầu, thỉnh thoảng mách một vài nước cờ.

- Chào chú Tư, chú Bảy có bàn cờ nè đánh chơi vài ván cho vui.

- Anh Tư hơn cờ tui, chắc tui thua Bố ời. Chú Bảy lên tiếng.

- Thì chú Tư chấp chú Bảy hai nước tiên, đánh ly cà phê và bao thuốc lá cho nó có độ hấp dẫn.

- Chắc tui cũng thử chấp anh Bảy hai nước coi ra sao. Chú Tư hăng giọng nói.

Bàn cờ được xếp ra, ông Năm và mọi người bu lại coi đánh cờ, vì là cờ cá độ nên ở ngoài không được ai mách nước. Chú Bảy được đi hai nước tiên ra chiêu dòn dập pháo đầu mã đội xe đâm thọc đánh tan tành dàn phòng thủ Bình Phong Mã, thua hai bàn liên tiếp chú Tư đổi sang thế thủ Phản Cung Mã tạm thời có thể cầm cự được. Đang hăng máu chú Bảy có tiếng phôn reo.

- Bà để tui đánh thêm vài bàn nữa rồi tui về ngay nghe. Muốn ăn chi hông tui mua cho.

- Hồng thèm.

- Hồng ăn hả! làm chi dữ dzậy bà.

Chú Bảy hậm hực tắt phon, rồi từ đó quân cờ đi có vẻ lỏng lẻo tầm bảy tám bạ, thua bốn bàn liên tiếp, bàn thứ tư bị chiếu tướng thay vì cầm con tướng lại cầm ngay con sĩ nên bị thua, vì luật đánh độ cầm quân cờ nào đi quân đó, móc túi giam tiền cà phê thuốc lá cho chú Tư, rồi dùng dùng ra xe rờ máy chạy xịt khói đến mù trời, tiếng bánh xe cán trên đường nghe rít đến khó chịu, miệng lẩm bầm Đ.M. con mẹ làm mất toi 10 đồng.

Ông Năm trông ngóng thằng bé mà ông coi như cháu, vừa nhắc thì hai cha con xà đến. Thằng bé vừa xuống xe lập tức lên tiếng liền sợ ông già quên.

- Ba cho con tiền mua nước uống.

- Nè cầm lấy 5 đồng mua nước xong rồi về đây ngay ngen, hồng được đi đâu bảy bạ.

- Chú Tám “thợ sơn” có mồi nào đánh độ hông.

- Nè chú Mười đánh với chú Tám cho vui. Chú Tám chấp chú Mười hai nước rưỡi coi bộ được đó.

- Cái gì mà hai nước rưỡi bố.

- Thì ván đầu chú đi hai nước ván kế chú đi 3 nước rồi ván thứ ba chú đi hai nước trở lại, đó gọi là hai nước rưỡi.

Có ra ngoài này ông Năm mới thấy có những bàn cờ đánh rất lạ, cao thủ vô lâm chấp tay cờ cũng thuộc loại khá tới 5 nước tiên. Tay cờ được chấp thủng thẳng đi 5 nước trước, vào pháo đầu lên hai mã tả hữu xuất trực xa phải lên hoành xa trái, tới đây là nắm phần chắc thắng rồi còn đâu nữa. Cao thủ chỉ có một đường chọn lựa lên tượng thủ pháo giăng, dùng nhu chế cương, đi mã hay vào pháo đầu là coi như từ chết cho đến bị thương, thua không kịp

đờ. Vậy mà có bàn thắng bàn thua, nhìn tay cao thủ đờ những cú tấn công chết người rất ngoạn mục.

Ông Năm có cái thú cấp độ dùm cho các tay đánh cờ, ông Năm biết rất rõ từng trình độ cờ mỗi người. Bởi vậy những ngày mưa gió là những ngày lòng ông bứt rứt khó chịu nhất, vì không có ai đến để vui chơi. Cuộc đời ông có lẽ gắn bó với nơi giải trí này cho đến lúc ông qua đời. Ông cầu mong ông chủ mall đừng có nhả tâm đẹp bỏ khu giải trí bình dân này, nếu không ông không biết sẽ đi đâu. Cái đình lục giác trở thành nơi qui tụ các dân thích chơi cờ tướng, một nét quen thuộc của Little Saigon, nó mang một sắc thái riêng biệt trong vùng này. Ông đang tìm lại được quê hương ông trên xứ người qua những nhóm người đánh cờ này gồm đủ thành phần dân tứ xứ Bắc Trung Nam. Thỉnh thoảng ông Năm ngủ nằm mơ vỗ bàn tay cái đét vào mặt bà Năm miệng hô “chiếu tướng”. Bà Năm nằm cạnh bất tỉnh linh bị tát một cú đau bực lắm nhưng ráng nhin, miệng lẩm bầm.

- Cái lão già mắc dịch.

Lê Nguyễn Hiệp

Irvine, tháng hai năm 2004

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: [mickey](#) đưa lên

vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004